

En varning för alla människor,
men i synnerhet för dem som
tillverkar, förs...

54 F Br. 1844 Varning

*Psalt. i
Nykter
(Pm)*

**En warning för alla menniskor, men i
synnerhet för dem som allswerkar,
försäljer, bjuder eller sjelfvörtärer
starka drycker under helsofdagen.**

Jag förbömbde själ Som hafwer tjent satan och varit
hans träl, Jag skall nu bortwandra att taga min lön,
Till asgrundens gnister och dunbrande dån, Till helwe-
tes låga, till swafwel och stank, D! att jag nedsank.

2. Jag förbannat är, Förbannelsen med mig i
faggorna bär, Jag drager som fjorta förbannelsen på,
Förbannat jag wandrar, jag sitter och står, Förbannel-
sens Amen utropar Guds Lag; Förbannat är jag.

3. Jag mätter och mahl, I swidande, bitande,
flitande qual, D! bultande, plågande, dignande bröst,
D! gråtande, låtande, ropande röst, D! gnagande sam-
wet, anklagande själ, Hwar tager jag skäl?

4. Jag kallas till Dom, Basunen uppblåser kom
syndare kom, Jag barrar och sjelfwer, dock måste jag
fram, Mig följer, mig möter, min blodskuld och skam
Ej hjälper nu neka, ty himlen har sport Hwad jag
hafwer gjort.

5. Jag afguda hem, Jag djefslarnas waning fast
stygger och stem, Jag hafwer försmått den allsmåttiga
Gud Och satt bakom ryggen hans kärliga bud, Jag haf-
wer mer dyrkat den rödgula jord, An nådenes ord.

6. Jag som hade fahl, En kammar för djefslar till
tusende tal, Jag bad dem infara, jag öppnade port,
Slog gaswel upp dörren till själens ort, Nu ha dese
gäster till herberge sitt Fått sig hjertat mitt.

7. Jag höllt Sabbaths dag Med mina sem brö-
der i syndiga lag, Med musten och winet wi twåttade
golf, Wi dyrkade buken till flockan slog tolf, Wi ring-
de wårt samman med kannor och krus, Wår andakt
war rus.

8. Jag winstöpte fropp, Som alltid har manat
på remmarens lopp, Som-plågat och plågat med flå-
larna mång, Och lustigt har ropat låt lusten ha gång,
Nu dricker jag brinnande swafwel till slut, Med dräg-
gen rent ut.

1877

9. Jag synbare stor Som häffullt förbannat min
far och min mor, Dem dödat i hjertat och önskat att knif,
Mått' snarast lyda lifwet mig födde till lif, Min obygd
dem gjorde mång snöhwita hår, Jag warit dem swår.

10. Jag war deras ris, Att lyda föräldrom jag
höllt mig för wis, Nu nödgas jag lyda den jag intet
tänkt, Jag bittert utdricker det jag bar inskänkt, För
bidde jag spenar nu wildjurets flor; Guds wrede är stor.

11. Jag glupande warg, Mot menlösa lamben
blodtörstig och arg, Dem klippte för nära, tog tårwä-
ter ull, Af den spann mig kläder, men stöpte mitt
gull Af det som wart präpat af tårar och blod I för-
tryktas mod.

12. Jag girige mod, Som druckit mig feter af
menlösas blod, Som swäller af andras utpräpade swett,
Af fattiga sugit mig sinner och mått, Nu komma de
kring mig sitt fordra igen, Swart will jag då hän.

13. Jag eger en hoy, Af allt det jag samlat dock
höres stort rop, Af guld, silfwer, koppar uppstiger ett
skall, Mig skyller för tjufnad, ja högt upp i gall. Nu
skriar den gasten som förr legat tyst, Och jag hos mig byst.

14. Jag prälande säck, War stält öfwer slarswan,
högmödig och fräck, I sittes mångfärgade blommor mig
spånt Nu blifwer hwar tråd på mitt hjerta uppbränt,
Et satan framrasar min prydnad borttar, Jag står
blott och bar.

15. Jag räds för min mun, Som sargat på ba-
ten likt arglösniffen hund, Min tunga en böfswel hvars
frvärdbwassa hot, Så mångens mans ära har slagit för
fot, Nu blir det en sanning mig lögnenes far, Till
sitt rike drar.

16. Jag fallit till fot, En skölnes träler af o-
tuktig fot, Men warit för hwiter att böja min knä,
För Jesu som synden betalte på trä, Jag kyfte med
wördnat af okyffer brand Min bolerstas hand.

17. Jag gjuter nu pust, För brinnande bronna
och luttlande lust, Den kärlek sur blifwer som förr
warit söt, Ah! we mig den stunden jag gunsten åt-
njöt Den jag dyrt betalar med blodsalter tår, Jag wis-
nar och trår.

18. Jag trösklösas plåg, Som spärat den för
mig här liggande låg, Och ödmjukt med knäfall bad

nåd om ett ord, Dock ohörd, med foten, blef trampat till jord; Gud framräcker handen och reser den opp, Men slår ned mitt hopp.

19. Jag willsinte björn, Som ofta fört rosuet i klonen som örn, Jag hafwer förderfwat mångt faderlöft barn, Bortfiskat des wälfärd med listiga garn, Jag många gjort arma utblottat med swik Att göra mig rik.

20. Jag lögnare led Som dårligt för winning gjort sammetslös ed, Gett lögnenes fader min själ till en pant, Att jag uti lögnen med list skull få sant, Jag swor uti lyckor att lösa det opp, Dock snård af mitt hopp.

21. Jag en Basilisk, Att wänligen swara fast njugger och nist, Med ögonen mördat och frätet upp den, Som uti sin ångest mig nämnde Guds wän, Min arghet mig fräter nu mättar sig af Mitt hjerta i graf.

22. Jag är hwit och blå, Si swartröda lågan der fräsande står, Si jorden uppsparrar sin blodiga mun, Mig ynkligt uppsluker till bottenlös grund, Si kolswarta djupet sig öppnar emot, Min syndiga fot.

23. Jag darrar derwid, Hur jag har försummat min fallelses tid, Jag satt på lyckpottan Guds dyrbara nåd, Mer wördat hundskallet än himmelens nåd, Den blifwit min owän som åt mig har sagt, Om Guds ords förakt.

24. Jag hafwer haft sorg, Dock endast att winna på werldenes torg; När lyckan föll widrig då sålde jag tår, Men aldrig war ångslig för sammetes sår, Jag förjde mer hundens än Frässarens död, Nu lider jag nöd.

25. Jag blifwer nu skuld, Att wändas en stek för ewinnerlig eld, Mig swälwa de faslige djestlar omkring, Med blodröda tänger sig ställa i ring, Att nypa mitt hjerta och riswa det smått, Min lön har jag fått.

26. Jag är ej i dröm, Jag sätter nu fot i eldsprutande ström, Jag flyter deri som en kolswarter brand, Och aldrig kan hinna det ringaste land, Kring mig fara drakar till tusendetal Att göra mig qual.

27. Jag hafwer nu lärt, Hwad fordom att lära jag höll intet wärt, Dock må hela werlden det lära af mig, Att jag för all werlden är olyckelig, Till syndige sällar nu gäller mitt bud Ej gäcken er Gud.

28. Min salighets dörr, Är för mig tillsluten ej öppen som förr, Jag ser huru andra de släppas derin,

De njuta Guds vänskap, men wreden är min, O! att jag än hade en timma igen, Att blifwa Guds vän.

29. I ropar till haf, Till stormande böljor, till hwälfwande qwas, Till klyppor, till dalar, till mörkesta wrår, I som stå i låga som elben i blå, Ah! gömman mig undan och fallen på mig Jag ber innerlig.

30. Jag måste gå med, Det brakar och står i hwar endaste led, Jag tör intet bedja, jag har det förflut, Jag har alla synder med Sodom uppfyllt, Mig förer nu satan i kädjorna röd, Till helwetets glöd.

31. Jag bjuder farwål Från Gud och hans nåde så flyktar min själ: Från glädje, från ljuset, från himmelen skön, Från Abrahams stöte, från nådenes lön, Från salighet, äro, från englarnas röst, Från buggnad och tröst.

32. O! ewighet lång, O! ewighet, ewighet mörker och trång, O! ewighet, ewighet, som nu går in Mig ewighet förer till ewighet min, Min ewighet som jag i ewighet får, Är fastlig och swår.

33. Ah! ewiga nöd, Ah! ewiga pina, Ah! ewiga döb, Ah! ewiga låga, Ah! ewiga låt, Ah! ewiga hetta, Ah! ewiga gråt, Ah! ewiga gniskan, Ah! ewiga tid, Ah! nu far jag ned.

34. Jag sjunker till grund, O! bister, O! dimbog, O! mörkaste stund, We kroppen, we själen, ah! we mig att jag Så spottkligt föraktat min salighets dag, Jag tager mitt affted till helwetet far, Att blifwa der qwar.

35. Ho går till min graf? Med tårar betraktar hur jag wandrat af, Tänk syndare medan du synda än fan På wisa blodsbomen för synden jag fan; När du hör mig wråla, min tjutande låt Gjut då bättringsgråt.

36. Jag wis är derpå, Den ofta med tankan till helwetet går, Han undgår det säkert och kommer ej hit, Men sätter sin längtan till himmelen hwit, Den aldrig will pröfwa det jag lida skall, Han rådes mitt fall.